

POHOD MLADIH PLANINCEV MA KRIM

Učenci in učenke so z novimi pričakovanji stopili v novo šolsko leto, mladi planinci pa so svoje misli in želje že usmerili na nove planinske ture in dogodivščine, ki jih preživljajo skupaj na avtobusu, med hojo, v in pred kočjo ... Za nami so bolj pusti meseci kar se tiče planinskih pohodov, zaradi vseh ukrepov v povezavi z aktualnim virusom, zato si še toliko bolj želimo, da bi nam bilo to šolsko leto veliko bolj naklonjeno kot minuli dve.

2. oktobra smo po programu izpeljali naš prvi pohod. 31 mladih planincev (21 mlajših in 10 starejših) se je pod vodstvom vodnice Branke in mentorice Melite ter izkušenega planinca Francija odpravili na 1107 m visoki Krim, ki je po nadmorski višini že gora, po videzu pa hrib na obrobju Ljubljanske kotline.

Po dobri uri vožnje smo v jesenskem jutru prispeli do izhodišča, vasi Gornji Ig. Ker smo s Kočevja krenili že ob 7. uri zjutraj, je bila pred začetkom hoje najprej na vrsti malica. Iz nahrbtnikov je zadušalo po sendvičih, čaju, rogljičkih, jabolkah ...

Naša pot vzpona proti vrhu je potekala po suhem jesenskem listju, med koreninami in kamenjem. Posebna pozornost je bila namenjena vsem novim mlajšim planincem, ki so se prvič podali z nami v hribe. Predstavljali si kar četrtno vseh pohodnikov. Kaj kmalu je bilo na vrsti slačenje vrhnjih oblacil in učenje zalaganja le teh v obliki rolice, kar v nahrbtniku zavzame najmanj prostora.

Po dveh urah hoje smo prispeli do oddajnika ter kočje, pred katero je že bilo nekaj najbolj zgodnjih kolesarjev in planincev, ki so nam namenili kar nekaj pohval za vztrajnost, prizadevnost in lep odnos do narave. Mi pa smo se posedli po prostih mizah in kmalu za tem so nas za nagrado obsijali žarki sonca. Ooo, kako prijetno se je bilo »martinčkati«! Po malici, čaju in dobrotah iz kuhinje v planinski koči so mladi pohodniki vestno izpolnili dnevnik, vse natančno pospravili in že smo previdno sestopili do oddajnika, kjer smo naredili še nekaj spominskih fotografij.

Med hojo navzdol je nekaj najmlajših hodilo bolj počasi in na repu skupine, medtem pa so opazili drevo z nenavadno rastjo in prelepo korenino, veliko mravljišče, veliko gob, da vseh še poznali nismo. Odvezala se je tudi marsikatera vezalka na čevljih, ki jo je bilo potrebno zavezati na prav poseben način, da ne bi bilo z njo težav vsakih nekaj korakov.

Narava je mladim pohodnikom nudila izziv za igro, druženje z vrstniki in aktivno preživljanje sobote, brez celodnevne tipkanje in gledanja v zaslone različnih vrst.

Med novinci planinci, ki še ne poznajo načina dela, so se med vožnjo proti Kočevju pojavljala vprašanja: Kam gremo na pohod naslednjo soboto? Zakaj ne gremo vsako soboto? Zakaj moramo čakati en mesec? Vse to nam je lahko spodbuda in motivacija, da smo na pravi poti in da je narava še vedno prostor, ki nas razbremeni in nam da energijo za nov dan, pa čeprav nas včasih malo bolijo noge.

Mentorica Melita Berlan